

МИТНИЧЕСКИ СЪЮЗ И ОБЩА МИТНИЧЕСКА АДМИНИСТРАЦИЯ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

Доц. д-р Атанас Симеонов, СУ „Св. Климент Охридски“

CUSTOMS UNION AND COMMON CUSTOMS ADMINISTRATION OF THE EUROPEAN UNION

Associate Prof. Atanas Simeonov, PhD

Abstract: *The customs union between the Member States of the European Union and the free movement of goods in the European Union are inextricably linked and aimed at securing one of the fundamental freedoms. Trade turnover requires speed and efficiency as a guarantee of stable economic development. The lack of a common customs administration in the European Union is a prerequisite for the emergence of difficulties and inconsistencies in the Union's trade policy. This report contains detailed arguments justifying the need to establish a common customs administration of the European Union as a guarantee of the consistent conduct of one of the main policies aimed at the free movement of goods.*

Keywords: *customs union, European Union, customs administration, common customs administration, customs duties, charges with equivalent effect, budget of the European Union, corruption.*

Един от първите въпроси, които са поставени за решаване с оглед създаването на единния европейски дом, е организацията на правната основа за гарантиране на свободното движение на стоки в Европейската общност (ЕО), сега Европейски съюз (ЕС). Правната уредба се съдържа в първичното законодателство на ЕС, в принципите, формулирани в практиката на Съда на ЕС (СЕС), както и в норми на вторичното законодателство, породени от необходимостта да се преодолеят съществени различия между законодателствата и съдебната практика в отделните държави членки. Специално следва да се подчертае ключовата роля на Съда на ЕС, чиито тълкувателни решения са важно средство за ефективното функциониране на свободния стоков обмен. Принципът на взаимно признаване на законосъобразно продавани стоки, формулиран от СЕС, хармонизирането на техническото законодателство, реализирано чрез директиви на Комисията, и механизмите за предотвратяване на издигането на нови пречки пред търговията са инструменти на ЕС за осигуряване на свободно движение на стоки.

Свободният стоков обмен предполага премахване на основните пречки, които се свеждат до тарифни пречки за търговията, каквито могат да бъдат вносни и износни мита и такси с равностоен ефект, и нетарифни пречки за търговията, каквито са количествените ограничения, определени тавани на допустимия обем за внос на дадена стока за определен период (квота), „тарифни квоти“, които фиксират максималното количество стоки, които могат да се внасят от даден вид, „тарифни преференции“, които пък предполагат използването на по-благоприятно тарифно третиране, и т. н. Към нетарифните пречки за търговията може да бъдат включени и всякакви други мерки или ограничения, които пречат на свободното движение на стоки, като осигуряват на националната продукция преференциално третиране на местния пазар в сравнение със стоките внесени за вътрешно обръщение от трети държави. Към нетарифните пречки спадат валутни ограничения, данъчно третиране, норми за охрана на труда, държавни монополи, различни санитарни изисквания, регистрационни или лицензионни режими и т. н.¹

Основополагащата правна уредба за свободното движение на стоки се съдържа в чл. 28 и сл. от Договора за функционирането на ЕС (ДФЕС). Осигуряването на

¹ Вж. Попова, Ж. Основи на правото на Европейския съюз. С.: Отворено общество, 1997, 138–139.

свободното движение на стоки в рамките на ЕС е невъзможно без изграждане на митнически съюз и премахване на количествените ограничения и всякакъв друг вид нетарифни пречки за търговията. Първичната правна уредба се съдържа в ДФЕС, чийто дял II, гл. 1, чл. 30–32 – е озаглавен „Митнически съюз“, гл. 2, чл. 33 – „Митническо сътрудничество“ и гл. 3, чл. 34–37 ДФЕС „Забрана за количествени ограничения между държавите членки“. Митническият съюз се определя като основен орган на търговската политика на ЕС, който допринася в най-голяма степен за прилагане на двустранните и многостранните търговски споразумения, сближаване на митата и прилагането на търговски мерки². На него се отдава основна роля в гарантиране на вътрешната сигурност на Съюза, което личи и от плана за действие във връзка със стратегията за вътрешната сигурност³ и в плана за действие за изпълнение на Стокхолмската програма⁴. Не на последно място, функционирането на митническият съюз, общите действия на митническите администрации на държавите членки, правоприлагащите органи и органите за сигурност, водят до реализиране на глобални цели в областта на борбата с прането на пари, трансграничната престъпност, тероризма и т. н.⁵

Съгласно чл. 28 ДФЕС Митническият съюз се определя като включващ „забрана на митата върху вноса и износа между държавите членки и на всички такси с равностоен на мито ефект, както и приемането на обща митническа тарифа при техните отношения с трети страни“. В чл. 30 ДФЕС европейският законодател е още по-категоричен, като предвижда: „Забраняват се митата по вноса и износа и такси с равностоен ефект между държавите членки. Тази забрана се прилага също така спрямо митата с фискален характер“. Оформеният по този начин правен режим дава основание Митническият съюз да бъде разглеждан в две насоки. На първо място се поставя вътрешното му измерение, което включва свободно движение на стоки с произход от държавите членки и свободно движение в ЕС на стоки от трети страни, допуснати за свободно обращение на митническата територия на ЕС. Външното измерение е свързано с провеждането на Общата търговска политика от ЕС към стоките от трети страни. Митата от Общата митническа тарифа се определят от Съвета по предложение на Комисията, чието ръководно начало или основополагащ принцип съгласно чл. 32, пар. 1, б. а) ДФЕС е „необходимостта да се развива търговия между държавите членки и трети страни“⁶.

Изграждането на Митническият съюз се извършва поетапно, като Договорите предвиждат процесът да приключи в рамките на 12 години. На практика Митническият съюз между шестте държави, учредителки на ЕО, се реализира 18 месеца преди нормативно регламентирания срок и започва да действа от 1.07.1968 г.

Първият етап е насочен към отмяната на действащите между държавите членки вносни мита в рамките на нормативно определен преходен период. Едновременно с това се забранява и въвеждането на нови мита или увеличаване на действащите такива. Забраната е валидна както за вносните и износните мита, така и за всякакви такси с равностоен на митото ефект. В първичното право на Общността няма определение за това, какво съдържание се влага в понятието „такси с равностоен ефект“. Тълкуването и обхватът на съдържанието на това понятие за първи път се поставя на вниманието на

² Вж. Изменено предложение за регламент на Европейския парламент и на Съвета за създаване на програма за действие за митниците в Европейския съюз за периода 2014 — 2020 г. („Митници 2020“) и за отмяна на Решение № 624/2007/ЕО, Брюксел, 29.08.2012 г., COM(2012) 464 final, т. 1.4.1, стр. 29.

³ COM(2010) 673 окончателен, Брюксел, 22.11.2010 г., Съобщение на Комисията до Европейския парламент и до Съвета — Стратегията за вътрешна сигурност на ЕС в действие: пет стъпки към една по-сигурна Европа.

⁴ COM(2010) 171 окончателен, Брюксел, 20.4.2010 г., Съобщение на Комисията до Европейския парламент, Съвета, Европейския икономически и социален комитет и Комитета на регионите — Установяване на пространство на свобода, сигурност и правосъдие за гражданите на Европа — План за действие за изпълнение на Програмата от Стокхолм.

⁵ Вж. „Митници 2020“, стр. 29.

⁶ Пак там, с. 140.

Съда през 1969 г. по обединени дела № 2 и 3/1969 г. и той формулира следната дефиниция на това понятие: „...всяка парична тежест, колкото и да е малка и както и да е означена и прилагана, която е наложена едностранно на местни или чужди стоки поради факта, че те пресичат границата, и която не е мито в тесния смисъл на думата, представлява такса с равностоен ефект по смисъла на чл. 9 и 12 от договора, даже и да не е наложена в полза на държавата, да не е дискриминационна или защитна по действието си или стоката, за която е наложена, да не конкурира някаква местна стока“ (превод мой – А. С.). Според практиката на СЕС такси с равностоен на митата ефект могат да приемат формата на различни данъци или такси за административни разходи, разходи по съхраняване, складиране, тестване и т. н.. Член 95 ДЕО забранява и дискриминационното данъчно облагане в търговския обмен между държавите членки, като предвижда, че: „Нито една държава членка не може да налага пряко или косвено каквито и да било вътрешни данъци върху стоките на други държави членки, които надвишават наложените пряко или косвено върху подобните местни стоки“. Освен това никоя държава членка не може да облага продуктите на друга държава членка с данъци, които предоставят пряка или косвена защита на други продукти⁷. Към първия етап принадлежи и изискването на чл. 34 ДФЕС за забрана на „количествените ограничения на вноса и всички мерки, имащи равностоен ефект“. Тази разпоредба е насочена към извеждане на този тип регулация от вътрешното право на държавите членки и цели създаване на общностна пазарна интеграция. Всяка национална разпоредба, която противоречи на въведената забрана, не може да се прилага. Основната част от законодателството на равнище ЕС в тази материя е във формата на директиви, които третират предимно т. нар. техническо хармонизиране, целящо премахване на техническите (нетарифни) пречки за свободната търговия.

Техническо хармонизиране очертава и втория етап от създаването на Митническият съюз, който е насочен към сближаване на националното техническо законодателство⁸. Европейският съюз използва два подхода при реализиране на техническата хармонизация. На първо място, посредством въвеждане на изисквания по отрасли с директиви, които трябва да бъдат транспонирани във вътрешното законодателство, като по този начин изместят вътрешните норми и лишат националния законодател от възможността да препятства изграждането на Митническият съюз. На по-късен етап, след отрасловото хармонизиране, е предприет по-общ подход посредством приемане на директиви, чието транспониране във вътрешното законодателство е насочено към установяване на съществени изисквания по общи въпроси (като безопасност, здравеопазване и околна среда за големи групи от изделия) и предоставяне на независими компетентни органи на задачата да изработват на доброволна основа по-добри норми. Новият подход не изисква хармонизиране на всички технически стандарти или норми, свързани със стоквата търговия, а е достатъчно приемането на рамкови директиви, въвеждащи принципа на взаимното признаване. Вместо въвеждане на евро рецепти за това как да се произвеждат определени групи продукти се оказва по-практично и по-лесно усвоимо в т. нар. хоризонтални директиви да се определят съставките към дадени продукти, а за останалото да се следва принципът на взаимното признаване. Въпреки всичко спрямо стоки, които са с особено значение, като детски храни, лекарства и др., продължава да се прилага старият подход на отрасловите директиви⁹.

Общата митническа тарифа на ЕС е крайният резултат от изграждането на вътрешния пазар. Това означава, че всяка стока, която бъде въведена на територията на

⁷ Пак там.

⁸ Пак там, с. 141.

⁹ Пак там, с. 143.

ЕС, след спазване на митническите формалности¹⁰, може свободно да бъде придвижвана на митническата територия на ЕС, в това число и потребявана. Тази възможност е пряка последица от прилагането на създадената за тази цел Обща митническа тарифа. Тя е задължителна за всички държави членки, когато на територията им са въведени стоки, чието допускане за свободно обращение предполага извършване на тарифно класиране, което би могло да доведе до заплащане или не на митни сборове.

Изграждането на митнически съюз и прилагането на общи правила, които да регламентират този тип административна дейност е необходимо и с оглед на това, че митата са основен приходоизточник в бюджета на ЕС. Бюджетът на ЕС включва всички приходи и разходи на ЕС за една година.

Източниците на приходите в годишния бюджет на ЕС са следните:

-- традиционни собствени ресурси (т. е. предимно мита и налози върху захарта). Всяка от държавите членки е преотстъпила част от приходите, които реализира от разпространяването на стоки, внесени от трети държави на нейна територия. В резултат от членството си в ЕС Република България е преотстъпила част от своя държавен суверенитет относно събирането на мита, дължими за разпространяването на нейната територия стоки, които по правило би трябвало да постъпят в националния ни бюджет. Членството на Република България в ЕС означава, че 75% от общия приход от мита постъпва в бюджета на ЕС, т. е. държавата ни се е лишила от този приход в националния бюджет, като го е преотстъпила по силата на членството си като приход в бюджета на ЕС. Идентични действия е извършила и всяка друга държава членка по силата на членството си в общия европейски дом.

-- собствените ресурси на база данък върху добавената стойност (ДДС). Тези т. нар. собствени ресурси представляват също отчисления от ДДС, които всяка една от държавите членки прави по отношение на бюджета на ЕС. Отново говорим за средства, които всяка от държавите членки, в т.ч. и Република България е извела от националните си бюджети, за да попълнят приходната част на бюджета на ЕС. Тези средства също се използват за попълване на фондовете на ЕС.

-- собствените ресурси на база брутен национален доход, покриващи разходите, които не се финансират от други видове приходи. Тази група собствени ресурси също е от значение за формиране на част от националния доход на всяка от държавите членки.

-- други източници на приходи, като например данъци върху заплатите на служителите на ЕС, вноски по определени програми от държави извън ЕС и глоби. Единствено тази група може в най-голяма степен да отговаря на употребения термин „собствени приходи“. Въпреки че, ако проведем докрай изследването, несъмнено отново ще достигнем до основния източник на всички средства в бюджета на ЕС, а именно националния доход на всяка от държавите членки.

Съгласно чл. 3 от Регламент (ЕС) 952/2013 г. на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 г. за създаване на Митнически кодекс на съюза (МКС) митническите органи отговарят основно за надзора на външната търговия на Съюза, с което допринасят за лоялната и отворена търговия, за изпълнение на външните аспекти на вътрешния пазар, общата търговска политика и другите общи политики на Съюза, свързани с търговията, както и за общата сигурност на веригата на доставките. Митническите органи въвеждат мерки, особено такива, насочени към защита на финансовите интереси на Съюза и на неговите държави членки; защита на Съюза от нелоялна и незаконна търговия при подпомагане на законната стопанска дейност; гарантиране на сигурността и безопасността на Съюза и неговите жители и на опазването на околната среда, при необходимост в тясно сътрудничество с други органи и

¹⁰ Съгласно чл. 5, пар. 1, т. 8 от Регламент (ЕО) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2008 г. за създаване на Митнически кодекс на Съюза митническите формалности са всички операции, които трябва да бъдат извършени от съответните лица и от митническите органи с цел спазване на митническото законодателство (ОВ L 269, 10.10.2013 г., с. 1).

поддържане на уместен (съразмерен) баланс между митническия контрол и улесняване на законната търговия. Въпросът, който основателно може да бъде поставен, е кои са тези митнически органи след като нито в първичното законодателство на ЕС, нито в това с вторичен характер се съдържа уредба, която да създава на равнището на ЕС митническа администрация, която да изпълнява посочените в чл. 3 МКС цели и задачи. Очевидно европейският законодател е насочил вниманието си към изпълнението им от митническите органи на държавите членки. Когато в чл. 3 МКС се упоменават митнически органи се имат предвид митническите администрации на всяка от държавите членки, която самостоятелно и в рамките на правомощията, които са очертани от вътрешната правна уредба, трябва да изпълнява всички задължения, които гарантират в пълна степен осъществяването на горепосочените цели и задачи.

Трябва да се отбележи, че митническата администрация на всяка от държавите членки е призвана да осигури регулярно и законосъобразно постъпване на основния приход в бюджета на ЕС от мита. Организирането на митническата администрация е извършено от всяка от държавите членки по реда, предвиден във вътрешното ѝ законодателство. Така напр. в Дания митническата администрация е част от приходната администрация, която е обособена в самостоятелна агенция към Министерството на данъчното облагане. В Италия митническата администрация е изградена като самостоятелна Агенция на митниците и монополите. Италианската Агенция на митниците и монополите е неправителствена организация, създадена с Законодателен декрет 300 от 30 юли 1999 г. В качеството си на митнически органи, които изпълняват, за да се гарантира пълно съответствие със законодателството на Общността, наблюдение, разследване и проверки на движението на стоки и вътрешни данъци. В Германия митническата администрация е част от Федералното министерство на финансите. Тя е структурирана в Главната дирекция, която отговаря за оперативното управление на митническата администрация, и включва девет дирекции - две централни директории и седем специализирани дирекции. Дирекциите на митниците включват митническата криминална полицейска служба, както и Центъра за образование и наука. В Чешката република митническата администрация е организирана в главна дирекция и т. н. В Република България митническата администрация е организирана в Агенция „Митници“, която е юридическо лице и е изградена като централизирана административна структура към министъра на финансите. От казаното до тук е видно, че законодателството на ЕС е предоставило регулирането на организационните митнически правоотношения от вътрешното законодателство на държавите членки. Вътрешната правна уредба несъмнено има свои особености, които са типични за всяка от държавите членки. Подходът използван от европейския законодател е да създаде централизирана правна уредба, която на ниво ЕС да регламентира всички елементи, които са свързани със същинските митнически правоотношения, а по въпросите, отнасящи се до митническите правоотношения с организационен характер да предостави на държавите членки да изградят митническата си администрация съобразно вътрешния правен ред. Това означава, че всяка от държавите членки, респ. всяка от митническите администрации в тези държави да прилагат общи правила, които осигуряват основния приход на парични средства в бюджета на ЕС.

Европейският съюз не разполага със самостоятелна митническа администрация, въпреки изричната разпоредба на чл. 3, параграф 1, буква „а“ ДФЕС, където изрично е прогласено, че Съюзът разполага с изключителна компетентност в областта на митническия съюз. Към настоящия момент все още не е внесена яснота относно това, кой метод на управление от страна на администрацията на ЕС ще се окаже най-ефективен, така че да превърне митническата администрация в единна и високо организирана структура, която да отговори на целите, които е призвана да постига. Към настоящия момент законодателната компетентност принадлежи на Парламента и на Съвета на ЕС, а Комисията е органът, който следи за прилагане на нормативната уредба

на ЕС в тази област, разбира се под контрола на СЕС. Генералната дирекция „Данъчно облагане и митнически съюз” разработва и провежда политиките на Комисията в сферата на митниците и данъчното облагане. С това се изчерпват органите, които осъществяват митническата политика на ЕС във всичките ѝ аспекти. Оказва се, че за осигуряването на един от основните приходи в бюджета на ЕС, около 15%, тежестта е възложена изцяло върху митническите администрации на държавите членки. Всяка от държавите членки е длъжна да внесе в бюджета на ЕС 75% от приходите от мита, като останалите 25% представляват преотстъпени средства, с които митническата администрация на регионално равнище трябва да покрие разходите по събиране на дължимите мита.

Трябва обаче да се има предвид, че осигуряването на приходите от мита не е единствената задача, която националните митнически администрации са призвани да осъществяват. Всяко лице, което има правен интерес, може да поиска от митническите органи информация за прилагането на митническото законодателство на ЕС. Това може да бъде обвързваща информация за произход на стоките, обвързваща тарифна информация, както и информация по всякакви въпроси, относими към прилагането на митническото право на ЕС. Не е задължително те да са свързани с тарифното класиране или произхода на стоките, но при всички случаи информацията трябва да може да бъде предоставена от митническите органи, т.е. отговорът на въпросите да е в рамките на тяхната компетентност. Следователно информацията, която митническите органи дават по реда на действащото митническо законодателство, може да бъде разделена на две основни групи – обвързваща информация и друга информация, която може да се означава като обща. Митническите администрации на всяка от държавите членки в рамките на своята компетентност, определена от националното право, предоставят подобна информация, която е ключова за вносителите или лицата, които ще се конституират като пасивни субекти в митнически правоотношения, възникнали с националните митнически администрации. Липсата на единна административна структура в рамките на ЕС обаче много често води до различни решения по идентични въпроси от митническите администрации на държавите членки. При издаването на решения за обвързваща тарифна информация в практиката на митническите органи на държавите членки се открива рязко противоречие в начина, по който отделните митнически администрации решават, че трябва да бъде тарифно класирана определена стока. Подобни решения влизат в пряко противоречие с един от основните стълбове на ЕС, а именно свободното движение на стоки. Така напр., ако митническите органи на отделни държави членки са определили различен тарифен номер за идентични по всички показатели стоки означава, че при внасянето на такъв вид стока на територията на държавата членка Германия стоката може изобщо да не бъде обложена с мито, поради това, че митническата администрация на Германия е издала решение за ОТИ, че стоката трябва да бъде класирана под тарифен номер, за който е предвидена нулева митническа ставка, а митническата администрация на България да е издала решение за ОТИ, според което при допускане за свободно обращение на такъв вид стока трябва да бъде заплатена пропорционална митническа ставка в някакъв размер. Резултатът е, че българският потребител трябва да заплати при потребяването на подобна стока размерът на включеното в крайната цена мито, а германският потребител няма да извърши подобно плащане. При такава хипотеза възникват още много допълнителни въпроси, свързани с това, че стоката, допусната за свободно обращение от германските митнически власти, може да бъде продадена и в България на по-ниска цена, отколкото внесената за разпространение на българска територия идентична стока. На следващо място, оказва се, че българските митнически власти ще отбележат като задължение към бюджета на ЕС размера на взетото под отчет задължение за заплащане на мито, германските митнически

власти, напротив, няма да отразят възникването на подобно задължение¹¹. Подобни примери могат да бъдат открити и при издаването на обвързваща информация за произход или пък в начина, по който се тълкува или прилага дадена правна норма от действащото митническо законодателство. Процедурата в СЕС, която трябва да бъде следвана, за да се получи тълкуване, което еднозначно да бъде прилагано в отделните държави членки отнема дълго време и много често също се оказва недостатъчно добре разбрано от митническите власти на отделните държави членки. Редица вносители се възползват от нивото на административен капацитет на митническите администрации в отделните държави членки и избират „удобна“ митница, през която да обслужат внасяната от тях стока. Причината за това се крие в различното ниво на административно обслужване в митническите администрации на държавите членки.

Погледнато от друга страна приходите от мита заемат около 15% от всички приходи в бюджета на ЕС, което означава милиарди евро на година. Тези парични средства служат да попълване на отделните фондове и за поемане на редица разходи, които касаят ЕС. На практика излиза, че митническите администрации на всяка от държавите членки е отговорна за осигуряването на този приход, защото в структурата на органите на ЕС липсват приходни органи, които да осигуряват администрирането на приходите в собствения си бюджет. Какво следва да е решението? Считам, че ЕС трябва да предприеме действие към изграждане на „собствена“ администрация. В програмата „Митници 2020“ на ЕС за периода 2014 -2020 г. е предвидена бюджетна рамка в размер на повече от петстотин милиона евро. Целите на програмата са формулирани по общ начин, като крайната обща цел е да се укрепи вътрешният пазар чрез ефикасен и ефективен митнически съюз. В тази насока е предвидено да бъдат предприети действия за изграждане на капацитет в митническата администрация, създаване на проектни групи със специална цел и т. н. Оказва се, че за период от седем години повече от половин милиард евро ще бъдат разходвани, за преодоляване на недостатъци, които могат да бъдат решени по много по-лесен начин. Какви добри практики трябва да се установяват и обсъждат, когато може много по-лесно да бъде създадена единна система, чиято практика е последователна и непротиворечива именно поради централизираното изграждане на системата. Към тази сума може спокойно да бъдат прибавени и онези 25%, които всяка от митническите администрации в държавите членки заделя за издръжката си, т. е. в бюджета на ЕС ще бъде кумулиран допълнителен приход, който при изграждане на единна и гъвкава система може да бъде оптимизиран в значителна степен.

Предложението, което считам за разумно и при това лесно постижимо, е изграждане на обща и централизирана административна структура в рамките на ЕС, която да администрира приходите от мита в бюджета на ЕС. При това подобна административна система не изисква разработване на нови програми, достатъчно е митническата администрация на всяка от държавите членки да бъде извадена от системата на националните митнически администрации и да бъде поставена в подчинение на изградената към Комисията Генералната дирекция „Данъчно облагане и митнически съюз“. Всяка от митническите администрации на държавите членки ще бъде пряко подчинена на генералната дирекция, като регионалните началници, респ. директори, ще бъдат назначавани от органите, определени за това в рамките на

¹¹ Подобен проблем е възниквал в рамките на ЕС, т.напр при внасянето на ЛЕД осветителни тела, за които липсваше индивидуално определена позиция та КНЕС отделните държави членки бяха издали различна ОТИ. Това доведе до сериозно ощетяване на вносителите, които, ако внасяха същата стока през Гръцка митница не следваше да плащат мита, а ако я внасяха през Българска или Германска митница трябваше да платят мито в размер на 4, 8% върху митническата стойност на внасяната стока. Този проблем не можа да бъде разрешен еднозначно нито от митническите администрации на държавите членки, нито от съдебните органи или дори СЕС. След повече от четири години недоразумения се стигна до изменение на КНЕС, където беше предвиден отделен тарифен номер за този вид стока. Никой обаче не компенсира вносителите, които бяха задължени да платят мито в размер на стотици милиони евро.

Комисията. Подобно решение крие в себе си огромен потенциал и възможност за оптимизиране на системата и увеличаване на размера на приходите в бюджета на ЕС от този вид дейност.

На първо място, ще бъде решен веднъж завинаги основният проблем с корупцията, който традиционно се обсъжда в тази сфера, в т. ч. и контрабандата, фалшификациите, пиратството и т. н. Това е така, защото ръководните митническите органи на регионално ниво ще бъдат назначавани от Комисията, което изключва възможността за каквото и да било политическо влияние при избора на управляващи органи в митническата администрация на национално ниво. Ще се постигне независимост на митническата администрация, която в по-голяма степен ще гарантира законосъобразността на всяко от действията им.

На второ място, изграждането на централизирана система ще предостави възможността да се създаде по-стройна административна структура. Ще бъде възможно в рамките на единната администрация да се използват кадри, които да бъдат пренасочвани в региони на ЕС, където митническата администрация изпитва затруднение в прилагането на митническото законодателство на ЕС.

На трето място, ще се уеднакви практиката на митническите органи във всяка от държавите членки по начин, че за вносителите да е без значение на коя митница ще обмитят своята стока.

На четвърто място, ще се укрепи в максимална степен митническият съюз в рамките на ЕС, което от своя страна ще гарантира свободното движение на стоки.

На пето място, ще се уеднакви съдебната практика по административноправни спорове в областта на митническото право, поради това, че тя ще е идентична във всяка държава членка. Това означава, че пасивните субекти по митническите правоотношения ще могат да получат идентично разрешаване на спорни въпроси от административните и съдебните органи на всяка държава членка.

На шесто място ще бъде изграден уеднаквен ред за издаване на актове от страна на митническите органи, което ще улесни в огромна степен вносителите на стоки, защото ще получават идентично административно обслужване от митническите администрации на всяка от държавите членки. Оспорването на индивидуалните административни актове ще бъде извършвано пред националните съдилища, но както отбелязахме по-горе практиката им бързо ще се уеднакви, защото тази на административните органи ще е последователна поради централизираното управление на митническата администрация.

На седмо място, изграждането на единна структура ще доведе и до намаляване на разходите за постигане на поставените задачи, което ще е резултат от оптимизиране на дейностите на митническите органи.

На осмо място, ще бъде преодоляна разликата в административния капацитет между отделните митнически администрации на държавите членки, доколкото съществуването на единна административна структура ще изисква обучение, организирано и проведено по идентичен начин, за всеки митнически служител по програми предварително одобрени в рамките на ЕС.

И на последно място и към настоящия момент практиката налага митническите органи на държавите членки да действат като една администрация. В края на месец октомври 2017 г. след шумен арест на нощната и дневната смяна на митническите служители на ГКПП „Малко Търново“ българските митнически служители са заместени от командировани полски служители на европейската агенция за гранична и брегова охрана „Фронтекс“. Подобни акции и действия биха били сведени до минимум, ако съществува изградена единна администрация, в рамките на която подборът на кадри да бъде извършен по начин, изключващ възможността за създаване на престъпни групи от служители на самата администрация.